

af tusinde Munde . . . og saa om et Ildhav, et endeløst Baal, over hvis Flammer Guds Aand havde aabenbaret sig i en blændende Straalekrans, omgiven af hvide Cheruber med lange, gyldne Domsbasuner, hvis mægtige Toner havde trængt ham gennem Marv og Ben og slaaet ham til Jorden.

Men nu vaagnede han af sin Bedøvelse. Han standsede og saa' sig om i Mørket.

„Hvor er jeg henne?“ sagde han højt og gyste.

I det samme oplyste et fjernt Lyn et Stykke af Horisonten. En Mølle og nogle Træer tegnede sig et Øjeblik ganske tydeligt mod den hvidblaa Himmel.

Han strøg sig ned over Ansigtet.

Hvad var det? Hvad var det for et Gøglebillede? . . . Var da ikke Jorden gaaet under? Var ikke Evighedens Time kommen? Han havde jo selv set Vorherre løfte sin Haand mod Verden, havde hørt ham nedslynge sin Forbandelse over Jordens Slægt! . . . Hør! Hør! Nu kom det igen, det forfærdelige Bulder . . . det grufulde Drøn!

Han sank angstfuld ned paa en Lyngtue og slog sine Hænder for Ansigtet. Hele hans Legeme skælvede. Det lød i hans Øre, som om Himlens